

bus Conciliis, omnibusque Patribus græcis et latinis celebrata est?

Adde quod non desunt insignes Patres, qui ab ipso Domino indictam Quadragesimam fuisse docent. Sic enim loquuntur, Ambrosius sermon. 25. Hieronymus in cap. LVIII. Isaïæ, et c. III. Jonæ. Augustinus in Psalmo cx. Et Leo sermon. 12. de Quadragesima. Quamvis enim Ambrosius, Hieronymus et Augustinus intelligant, Quadragesimam a Domino indictam, non verbo, sed exemplo, et Leo divinitus institutam esse dicat, quoniam Apostoli, non ex proprio capite, sed ex inspiratione Dei illam instituerunt: tamen hoc ipsum, quod Christus exemplo suo, et Spiritus sanctus unctione sua Quadragesimam instituerit, apertissime docet, plane blasphemum et sacrilegum esse Calvinum, qui superstiosam Quadragesimæ observationem vocare non dubitavit.

Sed objicit Kemnitius testimonium sancti Augustini, ex epist. 86. ad Casulanum: « Ego in Evangelicis et Apostolicis litteris, totoque instrumento, quod appellatur testamentum novum, animo id revolvens, video præceptum esse jejunium. Quibus autem diebus non oporteat jejunare, et quibus oporteat, præcepto Domini, vel Apostolorum non invenio definitum ». Sed facilis est responsio. Loquitur enim S. Augustinus de præcepto Domini, vel Apostolorum scripto in divinis libris. Fatemur autem nullum ejusmodi in divinis libris exstare præceptum. Et ideo non præcepto scripto, sed traditione non scripta defendimus Quadragesimam ab Apostolis institutam. Esse autem hanc vere Apostolicam traditionem, probavimus paulo ante per illam ipsam regulam, quam nobis ad traditiones Apostolorum internoscendas, idem ipse S. Augustinus reliquit.

CAPUT XV.

De Quadragesimæ varietate.

Admiranda plane fuisse videtur, apud veteres in Quadragesima observanda varietas. Nam S. Irenæus apud Eusebium, lib. v. cap. 25. scribit, alios uno die, alios duobus, alios pluribus, alios quadraginta diebus Paschale definivisse jejunium.

Sanctus Basilius orat. 2. de jejunio, indicit publice Quadragesimam, et tamen dies tantum quinque, non autem quadraginta jejunandos esse monet. Quod diligenter notari ju-

bet Kemnitius in 4. part. examinis, pag. 630.

Sanctus Ambrosius sermon. 34. dicit, suo tempore aliquos non Quadragesimam, sed Quinquagesimam jejunare solitos; alios contra vix Trigesimam, aut Vigessimam, cum alternis tantum hebdomadis in Quadragesima jejunarent.

Joannes Cassianus, Collat. 21. c. 27. scribit, alios jejunare sex hebdomadas, alios vero septem.

Socrates lib. v. histor. cap. 21. dicit, Romanos jejunare solitos tres tantum hebdomadas ante Pascha, Dominicis et Sabbatis non supputatis. Græcos, Illyricos et Alexandrinos sex hebdomadas. Alios quosdam septem hebdomadas, sed intervallo posito post quintum decimum quemque diem. Quem locum non solum Kemnitius in Examine, sed etiam Calvinus in Institut. lib. IV. cap. 12. observari jubet.

Sanctus Leo sermon. 4. de Quadragesima indicat, suo tempore solum quatuor dies per hebdomadam jejunari consuevisse in Quadragesima. Sic enim loquitur indicens jejunium Quadragesimæ: « Igitur feria secunda, feria quarta, et feria sexta jejunemus: sabbato autem apud sanctum Petrum vigiliis celebremus ». Dixi autem quatuor dies, quia sabbato cum vigilia semper jejunium jungebatur.

Cæterum hæc tanta diversitas non difficile tolli potest. Vere enim in Ecclesia catholica omnibus sæculis, tum apud græcos, tum apud latinos jejunium paschale fuit dierum quadraginta, aut fere quadraginta, id est, triginta sex. Id vero perspicuum est primo, quoniam omnia Concilia, et Patres supra citati utuntur nomine Quadragesimæ, cum jejunium paschale commendant. Per Quadragesimam autem non potest intelligi nisi numerus quadragenarius, aut prope quadragenarius. Quis enim Quadragesimam vocaret jejunium dierum quindecim, aut viginti.

Secundo, multi Patres dicunt, jejunari Quadragesimam ad exemplum Christi, Mosis et Eliæ, id enim habet sanctus Basilius orat. in 40. Martyres, sanctus Hieronymus in cap. LVIII. Isaïæ, sanctus Augustinus in epist. 119. ad Januarium, et alii. At Christus, Moses et Elias quadraginta dies jejunarunt.

Tertio, S. Ambrosius sermon. 23. S. Gregorius homil. 16. et Cassianus Collat. 21. cap. 27. scribunt, Quadragesimam continere quadraginta duos dies, et detractis Dominicis in

quibus non jejunatur, remanere dies jejunii triginta sex.

Quarto, S. Augustinus in epist. 119. cap. 17. S. Leo, sermon. 4. de Quadragesima, et Petrus Chrysologus, sermon. 11. disertis verbis tradunt, jejunium quod ante Pascha celebratur, esse quadraginta dierum.

Sed hæc omnia clariosa efficientur ex discussione eorum, quæ contra objiciebantur. Nam ad locum productum ex Irenæo jam respondimus capite superiore, non loqui Irenæum de varietate dierum Quadragesimæ: sed de varietate continuandi jejunium sine omni cibo in ipsa Quadragesima, id est, an tempore Quadragesimæ cibus sumendus esset semel in die, aut semel post biduum, aut triduum etc.

Ad locum sancti Basilius respondeo, loqui sanctum Basilius de jejunio singularum hebdomadarum Quadragesimæ, ac numerare solum quinque dies, quoniam Græci die sabbathi et die Dominico non jejunant. Hortatur enim sanctus Basilius populum ad jejunium Quadragesimæ alacriter amplectendum; atque inter alia argumenta, quibus probat, non esse difficilem Quadragesimæ observationem, adducit illud, quod numerus dierum, quibus continenter jejunandum est, non sit nisi quinquarius; quinario enim exacto succedere biduum, quibus jejunii severitas relaxetur. Itaque annotatio Kemnitii ex imperitia nata est.

Ad locum S. Ambrosii respondeo: Qui jejunare volebant Quinquagesimam pro Quadragesima, eos voluisse secundum ritum Græcorum non jejunare die sabbati. Sic enim detractis sabbatis, et addita una hebdomada, redit numerus dierum, quibus jejunatur, omnino idem cum eo, qui resultat dempta una hebdomada, et sabbatis inclusis. Cæterum hic mos, quamvis in numero dierum cum nostro conveniat, tamen non placuit Ecclesiis Latinis; et ideo Concilium Agathense can. 8. Aurelianense I. can. 11. et Aurelianense IV. can. 2. mandat, ut omnes jejunent sabbata Quadragesimæ, et veram Quadragesimam, non Quinquagesimam celebrent.

Hæc est igitur Quinquagesima, quam S. Ambrosius reprehendit, sive quicumque est auctor illius sermonis. Nam certe vix fieri potest, ut auctor sit Ambrosius, cum ejus tempore Mediolani servaretur usus Græcorum de sabbato non jejunando. Sic enim loquitur S. Ambrosius, in lib. de Elia et je-

junio cap. 10. « Quadragesima totis, præter sabbatum et Dominicum, jejunatur diebus ».

Porro illi, qui apud eundem auctorem jejunabant alternis septimanis, forte addebant ad numerum hebdomadarum, ut etiam ipsi complerent eundem numerum dierum jejunii quadragesimalis. Sed sive id fecerint, sive non fecerint, parum refert, quoniam hi non legem aliquam ecclesiasticam, sed cupiditatem et intemperantiam suam habebant pro lege, et propterea ab auctore illo gravissime castigantur.

Ad locum Cassiani facilis est responsio. Ipse enim fatetur, nullam esse discrepantiam in numero dierum. Quidam enim, id est, Latini jejunabant sex hebdomadas, quia solum Dominicis dies non jejunabant: quidam, id est, Græci jejunabant septem hebdomadas, quia non solum Dominicis dies, sed etiam abbata non jejunabant, excepto sabbato sancto. Sicut enim in sex hebdomadis triginta sex dies jejuniorum inveniuntur, demptis Dominicis: ita quoque in septem hebdomadis triginta sex dies jejuniorum inveniuntur, detractis sabbatis et Dominicis, excepto sabbato sancto.

Ad locum Socratis dico primo, Socratem non multum fidei mereri, cum et Novatianus et Aerianus fuerit. Cupiebat enim (ut ipse aperte in hoc ipso loco indicat) festa et jejunia omnino esse libera. Deinde, aut manifeste falsa scribit, aut codicem ejus corruptum habemus. Scribit enim apud Romanos non jejunari nisi tribus hebdomadibus ante Pascha, detractis sabbatis et Dominicis. At Romæ potissimum jejunabatur sabbato, non solum in Quadragesima, sed etiam per totum annum, ut S. Augustinus docet in epistol. 86. ad Casulanum. Immo ipsi Græci in canon. 55. eorum, qui sextæ Synodo tribuuntur, Romanos reprehendunt, quod sabbato in Quadragesima jejunent.

Itaque exploratus est error Socratis, quod Romani sabbata excipiant a jejunio Quadragesimæ. Nec minus exploratus est error, quod non jejunent, nisi tres hebdomadas. Nam Cassianus, qui vixit eodem tempore quo Socrates, scribit, Latinos jejunare sex hebdomadas. Et sanctus Leo, qui fuit Episcopus Romanus tempore Socratis, in sermon. 5. de Quadragesima dicit, Romæ jejunium ante Pascha esse omnino quadraginta dierum.

Sed probabile est, codicem Socratis esse

corruptum, et pro tribus septimanis scribendum esse quinque, ut numeri, quos ipse ponit, se consequantur, videlicet quinque, sex, septem; et nomen sabbati irrepserit in codicem Socratis ex consuetudine Græcorum, qui sabbatis non jejunant.

At (inquit) Romani non quinque septimanas jejunant, sed sex; et Græci non sex, sed septem ut ex Cassiano didicimus. Verum est, sed Socrates distinguit Quadragesimam ab hebdomada sancta, et ideo dicit, jejunari quinque hebdomadas a Romanis, et sex a Græcis: Cassianus includit in Quadragesima sanctam hebdomadam, et ideo jejunio Latinorum tribuit hebdomadas sex, jejunio Græcorum septem. Morem autem esse Græcorum distinguere jejunium Quadragesimæ a jejunio hebdomadæ Paschalis, id est, quæ ipsum Pascha proxime præcedit, perspicuum est ex Ignatio, in epistola ad Philippenses, ex Clemente lib. v. constitutionum Apostolicarum, cap. 13. et 19. ex Epiphanio, in compendiaria doctrina.

Itaque si corrigamus textum Socratis, et pro tribus septimanis ponamus quinque, nulla erit discordia inter Socratem et Cassianum de jejunio tum Latinorum, tum Græcorum. Illi autem qui apud Socratem dicuntur, præter regulam cæterorum jejunare septem hebdomadas, sed intervallo interposito post quindecim dies: conveniunt etiam cum cæteris in numero dierum. Nam jejunabant primas duas hebdomadas integre, deinde in tertia hebdomada cessabant a jejunio. Rursus jejunabant quartam et quintam hebdomadam etiam integre; tum cessabant in hebdomada sexta. Denique jejunabant hebdomadam septimam, eique addebant hebdomadam sanctam. Proinde jejunabant integre sex hebdomadas, quæ ut supra diximus, continent dies juniorum sex et triginta.

Ad locum sancti Leonis respondeo, sanctum Leonem loqui de jejunio quatuor dierum, qui adduntur ante primam Dominicam Quadragesimæ, ut numerus quadragenarius compleatur. Nam si loqueretur de jejunio ipsius Quadragesimæ, et vellet eximi in singulis hebdomadis feriam tertiam et feriam quintam, sequeretur, ut vel dies jejunii Quadragesimalis non essent triginta sex, sed pauciores, vel certe hebdomadæ Quadragesimales non essent sex, sed plures. Utrumque autem repugnat Cassiano, qui tempore S. Leonis vixit, et apertissime tradit apud Latinos sex esse hebdomadas Quadragesima-

les, et in iis jejunari dies sex et triginta. Quod idem tradit S. Gregorius, hom. 16.

Adde, quod sanctus Leo in singulis fere sermonibus de Quadragesima repetit, dies jejunii Quadragesimalis non esse triginta sex, sed plane quadraginta; ex quo intelligimus, jam tunc addi cœpisse quatuor dies ante primam Dominicam Quadragesimæ. Sic enim loquitur serm. iv. « Provisum est, ut ad reparandam mentium puritatem, quadraginta nobis dierum exercitatio mederetur ». Et serm. v. « Saluberrime nos quadraginta dierum jejunio præparamus ». Et serm. vi. « Apostolica institutio quadraginta dierum jejunii, impleatur ». Et serm. 8. « In istis quadraginta dierum jejunii, vos pietatis operibus expolite ». Et sermon. 10. « Merito nos quadraginta dierum jejunio præparamus ». Et sermone 12. « Sic est præcurrentia consuetudo jejunii, ut nos quadraginta dierum numerus exerceat ».

Ex quo postremo loco intelligimus, sermonem esse habitum non in ipsa prima Dominica Quadragesimæ, sed in præcedente. Ideo enim dicit, præcurrentem esse jejunii consuetudinem, ut quadraginta dierum numerus nos exerceat, quia nisi præcurreremus consuetudinem jejunii addendo quatuor dies, non esset numerus quadraginta dierum, sed tantum triginta sex. Et ideo etiam in serm. illo 4. ubi denunciatur jejunium feriæ 2. et 4. et 6. et vigilia, ac per hoc etiam jejunium in sabbato, dicit: « Ingressuri mysticos dies etc ». Ex quo intelligimus, sermonem esse habitum in Dominica præcedente primam Dominicam Quadragesimæ, ac per hoc indictum esse jejunium quatuor dierum ante ipsam primam Dominicam, in qua proprie incipit Quadragesima.

Porro, hanc additionem quatuor dierum universa Ecclesia recepisse videtur. Esse enim valde antiquam in latina Ecclesia, perspicuum est ex Alcuino, in libro de officiis Ecclesiasticis, ubi tractat de capite jejunii, ex Amalario lib. 1 de officiis Ecclesiasticis cap. 7. ex Micrologo, in libro de observationibus Ecclesiasticis, cap. 49. ex Ruperto lib. iv. de officiis divinis, cap. 9. ex Ivone in serm. de capite jejunii, ex Gratiano, de consecrat. distinct. 5. can. Quadragesima. Denique ex sacramentario S. Gregorii, in quo annotatur initium jejunii feria quarta, ante primam Dominicam Quadragesimæ.

Nec solum in latina Ecclesia, sed etiam in græca receptam fuisse hanc consuetudi-

nem complendi numerum quadragenarium, cognosci potest ex Dorotheo abbate, quem supra citavimus, in libro de vita recte instituenda, doctrina 15. qui dicit, Quadragesimam constare triginta sex diebus jejuniorum, sed additam esse unam hebdomadam a majoribus, ut numerus quadragenarius completeretur.

Illud tamen fatendum est, additionem horum quatuor dierum aliquo modo variatam esse. Nam tempore sancti Leonis quatuor dies erant, feria secunda, quarta, sexta, et sabbatum: tempore autem sancti Gregorii, feria quarta, quinta, sexta et sabbatum. Quod autem in sermone quodam sancti Augustini, titulus exstat feria quarta, in capite jejunii, nos movere non debet. Nam neque certum est, utrum sermo ille sit B. Augustini, neque an titulus ille ab Augustino sit additus. Videntur enim sermones illi de tempore, ab aliquo posteriore collecti et ad ordinem Gregorianum accommodati.

CAPUT XVI.

De ratione instituendæ Quadragesimæ.

quæ fuerit ratio quadragesimalis jejunii instituendi, breviter explicandum est, tum propter Calvinum, qui non aliam rationem agnoscit, quam *κακοζήλιαν*, tum propter Kemnitium, qui rationes, quas Theologi adferunt, ita ineptas judicat, ut solam earum recitationem dicat satis esse ad confutationem.

Igitur septem videntur esse præcipuæ causæ hujus institutionis. Prima, ut Christiani omnes pro negligentis toto anno commissis agant, quasi communem et publicam pœnitentiam, et Deum conjunctis studiis, precibus et lacrymis placere nitantur. Sic enim loquitur sanctus Leo serm. 4. de Quadragesima: Deum per varias actiones vitæ hujus sollicitudo distenditur, necesse est de mundano pulvere etiam religiosa corda sordescere: ideo magna divinæ institutionis salubritate provisum est, ut ad reparandam mentium puritatem quadraginta nobis dierum exercitatio mederetur, in quibus aliorum temporum culpas et pia opera redimerent, et jejunia casta decoquerent ». Quadragenarium autem numerum

(1) Mat IX, 45.

pœnitentiæ convenire, docent sancti Patres, Hieronymus in cap. III. Jonæ, et Gregorius hom. 16. in Evangelia.

Secunda ratio, ut ad sacram communionem quam in Paschate Christianorum nullus debet omittere, simul omnes per hoc publicum ac solemne jejunium præparemur. Reddunt hanc rationem Chrysostomus, hom. 1. in Genesim et Hieronymus in cap. III. Jonæ; quo loco sic ait: « Ipse Dominus verus Jonas jejunavit quadraginta dies, et hæreditatem nobis jejunii derelinquens ad esum corporis sui, sub hoc numero nostras animas præparat ». Et in cap. IX. Matthæi, scribit idem Hieronymus jejunari Quadragesimam, ut saginæ spirituali jejunio corporis præparemur.

Tertia, ut impleatur quod Dominus ait, Matth. IX. *Cum auferetur ab eis sponsus, tunc jejunabunt in illis diebus* (1). Hanc enim rationem reddebant antiquissimi Christiani, apud Tertullianum, in lib. de jejunio. Scribit enim S. Hieronymus in cap. IX. Matthæi, Montanistas occasione hujus sententiæ instituisse unam Quadragesimam juniorum post Ascensionem Domini, interpretantes per ablationem sponsi ipsam Ascensionem. Sed Ecclesia catholica a Spiritu sancto, melius edocta, per ablationem sponsi passionem ejus et mortem interpretatur. Et ideo tunc majora jejunia instituit, cum ipsam Dominicam passionem commemorare aggreditur.

Quarta, ut non solum verba Domini impleantur, sed etiam ut ad celebrationem passionis et resurrectionis Domini, quæ sunt mysteria nostræ redemptionis omnium maxima, per hoc solemne jejunium præparemur. Reddunt hanc rationem passim sancti Patres, sed præcipue sanctus Leo, qui in serm. 9. de Quadragesima sic ait: « In omnibus dilectissimi, solemnitatibus Christianis non ignoramus, paschale Sacramentum esse præcipuum, cui condigne et congrue suscipiendo, totius quidem nos temporis instituta reformant, sed devotionem nostram præsentem, vel maxime dies exigunt, quod illi sublimissimo divinæ misericordiæ Sacramento, seimus esse contiguos ». Et serm. 10. « Cognoscimus, inquit, ad celebrandum Paschæ diem merito nos quadraginta dierum jejunio præparari, ut digni possimus divinis interesse mysteriis ». Et serm. 12. « Suscepturi festorum omnium maximum festum, ea nos